

[Jes Lunde]

nerer med det forslag til finanslov, der er fremsat af regeringen. Der er ganske enkelt ikke deri plads til at honorere de løfter, som er udstedt.

Helt i samme ånd budgetteres der med $\frac{3}{4}$ stillingskompensation for arbejdstidsnedsættelsen pr. 1. januar 1987, men vel at mærke på en sådan måde, at de fleste af disse stillinger aldrig når at blive oprettet, idet finansministeren regner med en generel produktivitetstigning, som stort set gør det muligt at nå på 39 timer, hvad de ansatte før havde 40 timer til. Det er ikke lige måden at skabe opbakning bag arbejdstidsnedsættelse på, men det er selvfølgelig heller ikke regeringens hensigt. Den ynder tværtimod at sabotere alt, hvad et folketingsflertal påtvinger den.

Blandt forbedringerne på finansloven skal det noteres, at regeringen er begyndt at tage kritikken af de manglende midler til faglige uddannelser og forskning alvorligt. Det har vi savnet længe, men selv nu er der tale om utilstrækkelige bevillinger, fordi uddannelsesområdet hidtil har været udsat for grove nedskæringer. Det er også karakteristisk, at regeringen i sine begrænsninger af uddannelsesmulighederne stædigt budgetterer ud fra uændret arbejdstid.

Uddannelseskapaciteten på børnehaveseminarierne skæres f.eks. i 1987 ned fra 75 til 71 hold, og sammen med tidligere års nedskæringer betyder det, at man næste år må afvise ca. 500 ansøgere. Det skaber ikke plads til arbejdstidsnedsættelse inden for dette fagområde, det skaber tværtimod yderligere flaskehalse, som til sin tid kan spærre for en nedsættelse af arbejdstiden.

Det må være på tide at spørge Det Radikale Venstre, om det vil medvirke til denne kortsigtede politik.

Et flertal i Folketinget har opfordret arbejdsmarkedets parter til at satse på en nedsættelse af arbejdstiden, og så må vi også indrette finansloven derefter.

Endelig er det efter SF's opfattelse katastrofalt, at regeringen ingen andre forslag har til en løsning af problemerne for de uuddannede og de langtidsledige end den straffelovgivning, regeringen fik vedtaget for $1\frac{1}{2}$ år siden, og som SF ønsker ophævet.

Regeringen vil sikkert i denne debat lægge vægt på, at arbejdsløshedsunderstøttelsen sættes i vejret pr. 1. april, og det kan vi fra SF's side også, mildt sagt, støtte, men det kan

ikke redde regeringens sociale profil, at den sætter dagpengene op med 2 pct., hvor den selv har udhulet dem med 17 pct. For at føje spot til skade sættes lønmodtagernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen samtidig yderligere i vejret, så det med Storm P.s billede bliver hunden, der bliver fodret med sin egen hale.

I erhvervspolitikken har vi også endnu til gode at se reelle nye signaler fra regeringen. Vi fornemmer et oprud på grund af en erkendelse af, at regeringens egen politik ikke slår til. Ideer fra arbejderbevægelsen bliver vendt og drejet, fordi regeringen godt kan se, at det er her, den må hente nye ideer for at komme ud af dødvandet, men hidtil har magtfulde erhvervsorganisationer holdt regeringen fra at gøre de ideer, hvis rigtighed regeringen godt kan indse, til praktisk politik.

De nedskæringer, der generelt er foretaget for at finansiere nye initiativer med fastholdelse af nulvækst, har ramt næsten alle områder. Alligevel er det værd at fremhæve, at regeringen fortsat har en forkærlighed for at skære ned på det sociale område, hvor der ligger betydelige besparelser til senere udmøntning, på boligområdet, hvor det sociale boligbyggeri begrænses, og på Indenrigsministeriets område, hvor der har udviklet sig en fast tradition for at sende store regninger til kommunerne. 1987 bliver ingen undtagelse, og striden mellem Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening om virkningen af omlægningen af en lang række refusioner til bloktilskud raser allerede.

Tilsvarende indgår det også i forslaget til finanslov, at kommuner og amtskommuner skal betale 2 mia. kr. i bøde til staten for overskridelse af budgetrammerne. Her finder vi altså nogle af dem, der har været med til at betale for den højt besungne ligevægt, som er opnået på statsbudgettet, og virkningen er da heller ikke udeblevet. Vi kan se i budgetoversigten fra oktober 1986, at kommuneskatterne gennemsnitligt stiger med 1 pct., for at de kan yde deres bidrag til ligevægt på statens budget.

Ikke alt skæres ned trods sparetider. Regeringen holder nu som før hånden over Forsvarsministeriet, hvor milliarder af kroner ødsles væk til ingen nytte. Leopardkampvogne og F-16 fly er rasende dyrt legetøj – i bedste fald til ingen nytte, i værste fald til